

# РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. Русе, 13.03.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ПЪРВИ СЪСТАВ**, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Аглика Гавраилова

Членове: Мария Велкова  
Антоанета Атанасова

при участието на секретаря Иванка Венкова  
като разглежда докладваното от Мария Велкова Въззивно гражданско дело № 20234500500095 по описа за 2023 година

Производството е по **чл.258 и сл. ГПК**.

Постъпила е въззивна жалба от „Примекс“ЕООД- гр.К., ЕИК 127033207 против решение №1562/09.12.2022 г., постановено по гр.д.№ 4206/2022 г. по описа на Русенския районен съд, с което дружеството е осъдено да заплати на М. П. П. сумата в размер на 399.63 лв., представляваща неизплатено нетно възнаграждение за положен труд от 11 дни през м. март 2022 г., ведно с лихвата за забава и направените разноски. Твърди се, че решението е неправилно като постановено при неправилно приложение на материалния закон и като необосновано по съображенията, изложени в жалбата. Претендира се отмяна на решението в обжалваните части и постановяване на ново, с което исковете се отхвърлят изцяло. Претендира присъждане на разноските за двете инстанции.

Ответникът по жалбата М. П. П. чрез пълномощника си адв.С. С. от АК-Русе е подал отговор по реда на чл.263 от ГПК, в който изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита обжалваното решение за правилно и иска същото да бъде потвърдено. Претендира направените разноски.

**След преценка на доводите на страните, доказателствата по делото и съобразно правомощията си, визирани в чл.269 от ГПК, въззивният съд приема следното:**

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна в законоустановения срок и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Производството по делото е образувано по предявените от М. П. П. против жалбоподателя искове за заплащане на неизплатено трудово възнаграждение в размер на 435.96 лв., заедно с лихва за забава в размер на 12.35 лв.

От събраните в първоинстанционното производство писмени доказателства е установено, че страните са били в трудово правоотношение, породено от трудов договор №1772/07.02.2022 г., по силата на който М. П. П. е заемал длъжността „Работник поправка на джанти и гуми“. Страните са уговорили основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1030 лв., допълнително възнаграждение за професионален опит в размер на 0.6% за всяка прослужена година, платимо до 25-то число на месеца, след месеца, за който се дължи възнаграждението. Договорът е бил сключен със срок за изпитване от 6 месеца, уговорен в полза на работодателя. Уговорен е и срок за предизвестие- 60 дни.

По молба на М. П.- вх.№ 295/17.03.2022 г. трудовото правоотношение между страните е прекратено със заповед № 1431/17.03.2022 г. на основание чл.326, ал.1 от КТ във вр.чл.335, ал.2, т.2 от КТ. В заповедта е посочено, че на служителя се дължи обезщетение по чл.224 от КТ в размер на 103 лв., както и че същият дължи обезщетение по чл.220 от КЗ за неспазено предизвестие в размер на 2060 лв. брутна сума в полза на работодателя. Заповедта е била връчена на П. на същата дата.

В подписана от него декларация-съгласие, както и в подадената от него писмена молба от 17.03.2022 г. М. П. е дал изрично съгласие дължимото от него обезщетение по чл.220 от КТ да бъде удържано от трудовото му възнаграждение, както и от всяко дължащо му се обезщетение.

При така установените факти първоинстанционният съд е уважил

предявените икове за заплащане на трудово възнаграждение в размер на 399.63 лв. и лихва за забава в размер на 1,54 лв. по съображения, че за м. март 2022 г. М. П. П. имал отработени 11 работни дни, за което му се дължи възнаграждение в размер на 399.63 лв. нетна сума. Прието е за неоснователно възражението на жалбоподателя за недължимост на същата поради извършено прихващане с насрещно вземане по чл.220 от КЗ- обезщетение за неспазен срок на предизвестие. Първоинстанционният съд е счел, че извършвайки прихващане между вземането на работодателя и дължимото от него трудовото възнаграждение, фактически работодателят извършил удържки, различни от уредените в чл.272 от КТ, а даденото от работникът съгласие не можело да породи своето действие, тъй като размера на вземането му било под минималната работна заплата, поради което прихващане не можело да се извърши с оглед забраната по чл.446 от ГПК.

Обжалваното решение е неправилно като постановено при неправилно приложение на материалния закон.

С разпоредбата на чл.272 от КТ е въведена закрила на трудовото възнаграждение.

Съгласно цитираната правна норма без съгласието на работника или служителя не могат да се правят удържки от трудовото му възнаграждение освен за:

1. получени аванси;
2. надвзети суми вследствие на технически грешки;
3. данъци, които по специални закони могат да се удържат от трудовото възнаграждение;
4. осигурителни вноски, които са за сметка на работника или служителя, осигурен за всички осигурителни случаи;
5. запори, наложени по съответния ред;
6. удържки в случая по чл.210, ал.4 като съгласно ал.2 от същата правна норма общият размер на месечните удържки по предходната алинея не може да надвишава размера, установен с ГПК- чл.446.

Със съгласието на работника или служителя обаче могат да се правят удържки от трудовото възнаграждение и в други случаи, извън посочените в чл.272, ал.1 от КТ. При наличие на съгласие от работника не намира

приложение нормата на чл.272, ал.2 от КТ, ограничаваща месечният размер на удържките, които се извършват без негово съгласие.

В настоящият случай при прекратяване на трудовото правоотношение с молба от 17.03.2022 г. М. П. е дал изрично писмено съгласие за извършване на удържки от дължимите му от работодателя суми и това съгласие касае именно погасяване на насрещното вземане на работодателя по чл.220, ал.1 от КТ- за неспазен срок на предизвестие. Това вземане на жалбоподателя е установено в договора и в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, поради което е ликвидно и изискуемо и с него работодателят може да извърши извънсъдебно прихващане на суми, които дължи за трудово възнаграждение.

С факта на извършеното извънсъдебно прихващане от страна на жалбоподателят, вземането на ответника по жалбата е погасено, поради което искът за заплащане на неплатено трудово възнаграждение за м. март, както и акцесорната претенция за лихва за забава се явяват неоснователни и следва да се отхвърлят.

Неоснователността на предявените иски обуславя неправилност на решение и в частта за разноските.

Решението в обжалваната част е неправилно, поради което следва да се отмени като вместо него се постанови ново решение, с което исковите се отхвърлят като неоснователни.

Съгласно чл.78 от ГПК разноските за производството са в тежест на ответника по жалбата. Същият дължи направените от жалбоподателя разноски за двете инстанции в размер на 890 лв.- платена държавна такса и адв. възнаграждение съобразно представените договори за правна защита.

Въззивното решение не подлежи на касационно обжалване- чл.280, ал.3 от ГПК.

По изложените съображения Русенският окръжен съд

## **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** решение №1562/09.12.2022 г., постановено по гр.д.№

4206/2022 г. по описа на Русенския районен съд **в частта**, с която „Примекс“ ЕООД- гр.К. е осъдено да заплати на М. П. П. от гр.Русе сумата в размер на 399.63 лв., представляваща неизплатено нетно възнаграждение за положен труд от 11 дни през м. март 2022 г., ведно с лихвата за забава в размер на 1.54 лв., **както и в частта за разноските** и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

**ОТХВЪРЛЯ** предявените от М. П. П. от гр.Русе против „Примекс“ ЕООД- гр.К.иск за заплащане на неизплатено трудово възнаграждение за м. март 2022 г. в размер на 399.63 лв.- чиста сума, както и лихва за забава в размер на 1.54 лв. като неоснователни.

В останалата част решението като необжалвано е влязло в сила.

**ОСЪЖДА** М. П. П. от гр.Русе да заплати на „Примекс“ ЕООД- гр.К. сумата в размер на 890 лв.- разноси за двете инстанции.

Решението е окончателно.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_